

Gömöri György

Temető, ősszel

*vadgesztenye hull a temetőben
tüskés burka roppan a lábad alatt
hull a levél is őszi verőfény
csillog melengetnek langyos sugarak*

*a héten b. lacit itt temetik
ölelőn várja a családi sír
páran még olvassák majd elfeledik
mindenki így jár ki magyarul ír*

*ide kerülünk tán mi is egyszer
umánkat falba zárja a kegyelet
lesz-e ki virágot hoz rá néhanapján?
lesz aki hibátlanul írja nevedet?*

*vadgesztenye hull a temetőben
derűs ilyenkor ez a (mélyen) alvó-város
lábujjhegyen megyek a kapu felé
s a lakóknak szép jóccakát kívánok*

Cyprian Norwid levele New Yorkból Európába

*Ha már úgy adódott, hogy vitorláshajónk
dacolva sok viharral átért az Óceánon
s hatvankét nap után már szárazföldre léptem,
s később az a facsonk, mi ujjam megsebezte
mégsem tett nyomorékká, rajzolni tudtam újra –
ha Isten így megőrzött, tán lehetne még
szándéka vélem. Kész vagyok a Krímben
fegyvert fogni a Fagy-Kolosszus helótái ellen,
vagy máshol másképp használni ügyünknek.
Kérem, segítsen Ön, vagy más jómódú lengyel
az Óvilágba hamarost visszatémem.
Az újságok itt mindenfélét írnak
és nem tudhatni, hogy mi az igazság.
Persze Kossuthot pompásan fogadták,
de legyőzöttnek kell lenni, hogy így fogadják,
és híres száműzöttnek. Én itt névtelen
s magányosan dolgozom műhelyemben
– ablakaim egy temetőre néznek –
a bokrok felett kolibrik cikáznak
és néha fojtó virágillat bódít...
De gondolatban Párizsban vagyok,
vagy még inkább Rómában, ahol élő a múlt,
s vigaszt jelent – hol nemcsak a jelennek,
nem csak a Piacnak él az ember...*